

1WYROK

2WIMIENIU

2.1RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

2.2.0.0.0.1 Dnia 20 kwietnia 2021 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Małgorzata Ziolecka

Protokolant: p.o. stażysty Katarzyna Szymczak

zprzy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Poznań Grunwald Marka Świtały

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2021 roku

sprawy **L. L. (L.)** oskarżonego o popełnienie dwóch przestępstw: z art. 288 § 1 k.k. i z art. 157 § 1 k.k.

z powodu apelacji, wniesionej przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej P. w P.

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 9 grudnia 2020 roku sygnatura akt II K 455/20

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

/Małgorzata Ziolecka/

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 237/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, wyrok z 9 grudnia 2020 roku, sygnatura akt VIII K 455/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.),

3) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k.). (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1998 roku, V KKN 104/98).

W kontekście powyższych zasad zauważyć należy, że Sąd Rejonowy przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, na co wskazuje nie tylko zawartość akt niniejszej sprawy, ale przede wszystkim dowody w oparciu, o które Sąd I instancji ustalił stan faktyczny sprawy (karty 114v – 115v akt), a także dowody których Sąd I instancji nie uwzględnił przy ustalaniu faktów (karta 116 – 116v akt). Sąd Okręgowy z kolei, przeprowadzając kontrolę instancyjną zaskarżonego orzeczenia, nie dostrzegł, aby istniała konieczność i możliwość przeprowadzenia jeszcze jakiegoś innego dowodu, który pomógłby w ustaleniu przebiegu przedmiotowych zdarzeń. Nie wskazuje na to także skarżący w wywiedzionej apelacji.

Następnie Sąd Rejonowy dokonał oceny zebranego w sprawie i w całości ujawnionego materiału dowodowego i to w sposób czyniący zadość wyżej wskazanym zasadom. Sąd I instancji w jasny i przekonujący sposób przedstawił tok swojego rozumowania. Każdy z ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów poddany został ocenie, która uwzględnia wskazania doświadczenia życiowego i reguły logicznego rozumowania.

Potwierdza to analiza akt sprawy i uzasadnienie wyroku, w którym prawidłowo wskazano, jakie fakty zostały uznane za udowodnione i jakie dowody były podstawą ich przyjęcia. Ocena materiału dowodowego nie budzi zastrzeżeń, albowiem nie wykracza poza ramy swobodnej ich oceny, jest dokładna i nie wykazuje błędów logicznych.

Podsumowując, w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy dokonał wszechstronnej analizy wszystkich zgromadzonych dowodów, w sposób wolny od błędów natury faktycznej oraz logicznej i w zgodzie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, prawidłowo ustalając, iż oskarżony Ł. L. nie popełnił żadnego z zarzucanych mu przestępstw.

Sąd II instancji podnosi w tym miejscu, iż nie jest jego rolą dokonywanie powtórnej drobiazgowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Takowa została bowiem poczyniona przez Sąd rozstrzygający, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie regułami, a Sąd Okręgowy ocenę tę w pełni akceptuje.

Podkreślić jednak należy, że Sąd I instancji po pierwsze miał bezpośredni kontakt z osobowym materiałem dowodowym, a więc mógł ocenić zachowanie świadka S. G. i sposób składania przez niego zeznań. Po drugie zaś, Sąd I instancji dokładnie przeanalizował zeznania tego świadka, precyzyjnie przedstawiając powody odmówienia mu wiary w zakresie uszkodzenia szyby przez oskarżonego i zaatakowania świadka przez oskarżonego przy użyciu gazu, oraz równie precyzyjnie przedstawiając powody dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego, iż tego

nie uczynił, które to stanowisko Sąd II instancji w pełni podziela.

Zauważyć przy tym należy, że oskarżyciel publiczny, poza zeznaniami świadka S. G. nie przedstawił żadnych dowodów wskazujących na sprawstwo i winę oskarżonego. Nie ma żadnego dowodu, że oskarżony kiedykolwiek posiadał gaz, a w szczególności w momencie zdarzenia. Opinia medyka sądowego, wydana po przeprowadzeniu w dniu 17 września 2019 roku badania S. G., stwierdza jedynie, iż ma on nieco zaczerwienione spojówki gałek ocznych oraz że obrażenie to mogło powstać w czasie i okolicznościach wskazanych przez badanego. Nie jest to jednak dowód, iż rzeczywiście w takich okolicznościach obrażenie to powstało. Wreszcie, gdyby nawet hipotetycznie przyjąć, iż oskarżony dysponował gazem, to wysoce nieprawdopodobne jest, aby doszło do trafienia S. G. i to prosto w oczy tymże gazem. Jedynie w sytuacji stania obu samochodów na równoległych pasach mogłoby do tego dojść. Jednak obaj kierowcy siedzieli w swoich samochodach. Biorąc zaś pod uwagę szerokość samochodu oskarżonego, odległość pomiędzy stojącymi na równoległych pasach samochodami, co najmniej 2 – 3 metry, naturalny ruch powietrza oraz pozostawianie S. G. w jego samochodzie, nawet przy całkowicie otwartym oknie, to – zdaniem Sądu Okręgowego – prawdopodobieństwo trafienia go w oczy rozpylonym gazem jest zerowe.

Również kwestia uszkodzenia przez oskarżonego szyby w samochodzie S. G. jest nieprawdopodobna. Stwierdzenie uszkodzenia szyby przez rzeczoznawcę firmy ubezpieczeniowej nie oznacza, iż

sprawcą tego uszkodzenia jest oskarżony. Po pierwsze, wykluczone jest, aby mogło do tego dojść, gdy oba samochody stały na równoległych pasach. Przecież oskarżony nie wysiadł z samochodu, ani też nie wychylał się z niego, gdyż świadek nic o tym nie wspomina, a bez tego jest po prostu fizycznie niewykonalne rzucenie czymś w przednią szybę samochodu, stojącego na równoległym pasie ruchu. Po drugie, podobnie należy ocenić taką możliwość, gdy świadek jechał tym samym pasem co oskarżony, ale za nim. Również i w tym wypadku świadek nie mówi nic o tym, że oskarżony wychylił się z samochodu czy wysunął rękę, rzucając czymś w przednią szybę samochodu świadka. A bez tego rzucenie w przednią szybę samochodu, jadącego za oskarżonym, jest także fizycznie niewykonalne. Podobnie należy ocenić możliwość trafienia w tę szybę, zwłaszcza gdy weźmie się pod uwagę iż oba samochody były w ruchu.

W świetle powyższych spostrzeżeń za w pełni zasadne uznać należy odmówienie wiary S. G., iż doznał obrażeń oczu na skutek działania oskarżonego, jak i że uszkodzenie przedniej szyby w jego samochodzie jest efektem działania oskarżonego, a za słuszne danie wiary wyjaśnieniom oskarżonego, iż tego nie uczynił.

Przypomnieć w tym miejscu także należy, że sąd ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a pominąć inne, jeśli ich treść była rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom. Obowiązkiem sądu jest wówczas wskazanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych – wyrok

Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 lutego 2012 roku, sygnatura akt II AKa 35/12. Zdaniem Sądu Okręgowego, z tego obowiązku Sąd Rejonowy wywiązał się w sposób prawidłowy, zasadnie odmawiając wiary zeznaniom świadka, a dając wiary wyjaśnieniom oskarżonego, że nie popełnił zarzucanych mu przestępstw, a stanowisko swoje w tym zakresie logicznie uzasadnił.

Zatem, zdaniem Sądu Okręgowego, rację ma Sąd I instancji, iż przeprowadzone i uznane za wiarygodne dowody nie pozwalają na przyjęcie, że oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwa. Sąd Okręgowy w pełni podziela tok rozumowania Sądu I instancji, przedstawiony na kartach 117v – 118v akt, który doprowadził do uniewinnienia oskarżonego od zarzucanych mu przestępstw..

Odnosząc się do zarzutów apelacji, Sąd Odwoławczy pragnie zauważyć, iż wymienione powyżej okoliczności jednoznacznie wskazują na to, iż oskarżony nie popełnił zarzucanych mu przestępstw, a ocena zeznań świadka, jak i wyjaśnień oskarżonego, dokonana przez sąd I instancji jest prawidłowa.

Natomiast argumenty apelacji prokuratora, stanowią jałową polemikę z Sądem I instancji, nie prezentując w istocie okoliczności, które mogłyby podważyć poczynione przez ten Sąd ustalenia i oparte na nich orzeczenie. Krytyka odwoławcza, aby była skuteczna, powinna wykazać usterki rozumowania zaskarżonego orzeczenia. W sytuacji, w której takowych uchybień nie wykazuje poprzestając, co jest bardzo częstym zjawiskiem, na zaprezentowaniu własnej, nieliczącej się na ogół z

wymogami art. 410 k.p.k., ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie sposób uznać, że rzeczywiście sąd I instancji dopuścił się przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia tego rodzaju uchybienia.

Zatem, wbrew odmiennym wywodom skarżącego, kontrola instancyjna nie potwierdziła, aby postępowanie jurysdykcyjne w niniejszej sprawie było obarczone uchybieniami, które mogłyby mieć wpływ na treść wyroku. Sąd I instancji procedował z poszanowaniem wszelkich reguł i zasad postępowania oraz nie dopuścił się obrazy przepisów kodeksu postępowania karnego. W toku postępowania zostały wyjaśnione - zgodnie z nakazem płynącym z dyspozycji przepisu art. 366 § 1 k.p.k. - wszystkie istotne dla sprawy okoliczności. Nadto, wbrew wywodom apelacji, zdaniem Sądu Okręgowego, zaprezentowana przez Sąd I instancji ocena dowodów nie wykracza poza zakreślone przepisem art. 7 k.p.k. granice sędziowskiej swobody ocen.

W sprawie niniejszej, skarżący przechodzi do porządku dziennego nad tym wszystkim co legło u podstaw rozstrzygnięcia Sądu I instancji i przedstawione zostało w motywach zaskarżonego wyroku, poprzestając wyłącznie na polemice ze stanowiskiem Sądu Rejonowego.

Reasumując, Sąd Rejonowy - korzystając z uprawnień wynikających z art. 7 k.p.k. - dokonał prawidłowej, swobodnej oceny wszystkich zgromadzonych w postępowaniu dowodów i wszechstronnie, zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, w sposób logiczny i niesprzeczny uzasadnił, które dowody uznał za

wiarygodne, a którym odmówił waloru wiarygodności, jednocześnie podając wyczerpujące powody takiego rozstrzygnięcia. Odrzucenie przez sąd pewnych dowodów w końcowej ocenie przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów, stanowi uprawnienie sądu dokonującego ustaleń faktycznych z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów i nie może być uznane za przejaw naruszenia zasady obiektywizmu, która nakazuje zachowanie obiektywnego stosunku do stron procesowych i do obiektywnej oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie (tak: wyrok SA w Lublinie z 20.06.2012, II AKa 98/12,LEX nr 1216340). W ocenie Sądu odwoławczego owa zasada nie została w przedmiotowym postępowaniu naruszona. Stanowisko Sądu Rejonowego, wyrażone w pisemnych motywach wyroku, jednoznacznie wskazuje, iż sąd ten rzetelnie rozpatrzył niniejszą sprawę, zachowując konieczny i nakazany przez ustawę obiektywizm w stosunku do stron procesowych.

Sporządzone zaś w niniejszej sprawie pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełnia wymagania art. 424 § 1 k.p.k., gdyż w uzasadnieniu tym prawidłowo wskazano, jakie fakty zostały uznane za udowodnione i jakie dowody były podstawą ich przyjęcia, a zatem pozwala ono na kontrolę prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Zatem zarzut obrazy art. 410 w związku z art. 7 k.p.k. okazał się całkowicie chybiony.

Podsumowując, Sąd Okręgowy uważa, że zaskarżony wyrok wydano

na podstawie pełnego materiału dowodowego, ocenionego zgodnie z zasadami zobowiązującymi w tym zakresie .		
Wniosek		
uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność podniesionego zarzutu obrazy prawa procesowego.		
Lp.	Zarzut	
2.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Twierdzenia apelującego, jakoby przebieg zdarzeń w niniejszej sprawie był odmienny od tego ustalonego przez Sąd I instancji (zarzut błędu w ustaleniach faktycznych) w żadnym zakresie nie zasługują na uwzględnienie. Oczywiście jest prawem strony mnożenie, a nawet wyolbrzymianie na każdym etapie postępowania takich faktów i ich ocen, które pozwalają na powątpiewanie w		

ustalenia faktyczne, pod warunkiem wszakże nieprzeinaczania faktów (lojalności wobec faktów). Sąd Odwoławczy wskazuje, że zarzuty zawarte w apelacji, wniesionej w niniejszej sprawie, zmierzają do takiego wyolbrzymienia faktów i ich ocen, aby przekonać o winie oskarżonego, nie spełniając jednak zasadniczego warunku, to jest lojalności wobec faktów, ustalonych w sposób jednoznaczny przez Sąd Rejonowy i w pełni zaakceptowany przez Sąd Okręgowy, co powoduje, że apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest immanentnie związany z zarzutami naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów postępowania i jest pochodną odmiennej oceny dowodów, dokonanej przez skarżącego w wywiedzionym środku odwoławczym, której jednak Sąd Odwoławczy w żadnej części nie podziela. W przekonaniu Sądu II instancji dowody obdarzone przez Sąd Rejonowy wiarą dawały w pełni podstawę do poczynienia przez tenże Sąd zaprezentowanych w pisemnych motywach wyroku ustaleń faktycznych, skutkujących uznaniem oskarżonego za niewinnego popełnienia zarzucanych mu przestępstw.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że o błędzie w ustaleniach faktycznych można mówić tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada zasadom logicznego rozumowania. Zarzut taki mógłby być skuteczny jedynie w razie wykazania, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy, jak

również doświadczenia życiowego i logiki dopuścił się sąd orzekający w dokonanej przez siebie ocenie dowodów. Apelacja prokuratora takich wymogów nie spełnia, a jej istota sprowadza się do lansowania odmiennej, opartej jedynie na wywodach skarżącego i świadka S. G., wersji zdarzenia, z pominięciem całości przeprowadzonych dowodów, do których odniósł się Sąd Rejonowy. Argumentacja przedstawiona w apelacji prokuratora jest w istocie dowolną oceną faktów i okoliczności i jako taka nie zasługiwała na uwzględnienie.

Skarżącemu – jak wyżej wskazano – nie udało się wykazać błędów w rozumowaniu Sądu Rejonowego, skutkujących poczynieniem niewłaściwych ustaleń faktycznych czy też innych uchybień mających wpływ na treść wyroku. W uzasadnieniu apelacji nie przytoczono niczego, co podważałoby prawidłowość toku rozumowania przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Nie odniosą skutku zarzuty odwoławcze sprowadzające się jedynie do polemiki z ustaleniami zaskarżonego orzeczenia, bądź do prezentowania odmiennych poglądów na wiarygodność dowodów bądź faktów z nich wynikających.

Zatem również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych okazał się chybnym.

Wniosek

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

zasadny

częściowo zasadny

/Małgorzata Ziolecka/